

Fra LaRouche-bevægelsen 22. sep. 2014: Et videnskabeligt præcist program: Ikke vage almenheder

I en intens diskussion med medarbejdere søndag insisterede Lyndon LaRouche på at stille spørgsmålet:

»Hvad må vi gøre nu, hvad er tvingende nødvendigt at gøre lige nu, og hvad vil føre til katastrofe, hvis vi ikke gør det?«

Han insisterede gentagne gange på det videnskabeligt præcise svar, snarere end blot vage almenheder.

Faktisk sagde han, at det, vi må gøre, er at tilvejebringe en løsning på det afgørende spørgsmål, som kommer til at bestemme, om vores økonomi skal leve eller dø. Det er på tide at blive seriøse og tænke over, hvad det er, vi skal gøre, og hvordan vi kan gøre det; hvad der er afgørende nødvendigt for vores organisation og for livet i USA i særdeleshed, netop nu? Hvad er det vigtigste spørgsmål, som må stilles og løses inden for de næste minutter?

Hvad er det, vi skal gøre? Hvad er den ene ting, som er mest karakteristisk og som viser os, hvad vores forpligtelse går ud på nu her i aften?

Under diskussionen refererede en medarbejder til Keplers princip, som LaRouche havde påpeget ved slutningen af sit webcast fredag, den 19. september, med ordene:

»Det er ikke en forklaring. Det er en kendsgerning, at der er noget der, som man ikke kan kontrollere, men som man kan erfare. Og det er, hvad al stor, klassisk kunst går ud på.

Klassisk musik er et typisk eksempel på den samme ting. Og man tager hele historien med renæssanceperioden, fra Renæssancens begyndelse og til dens slutning, og det er det definerende koncept, og det, der mangler, er, at de fleste mennesker i dag ikke har noget begreb om, hvad renæssancekonceptet er for noget. De tror altid, at der er et trick, som man kan bruge. Men det er et princip, et universelt princip! Og det er ikke noget, som man kan kopiere, det er ikke noget, man kan behandle på den måde. Det er noget, som overtager én, og som man er villig til at adlyde. Og det er, hvad sandheden er, og det er, hvad stor kunst vil sige, i sin højeste form.«

Senere under diskussionen sagde LaRouche faktisk, at vi i den politiske komite igennem længere tid har haft en grundig undersøgelse af, hvilke forholdsregler, der skal til for at redde denne nation fra kaos. Og alt, hvad der udarter til kaos, må forhindres. Man kan ikke bare have almenheder, overfladiske almenheder, når man skal håndtere dette spørgsmål. Man må have et meget præcist, grundlæggende set implicit videnskabeligt præcist program. Uden det ævler man bare, og der er ikke en mere venlig måde at sige det på, end at man ævler, som er anvendelig i den forbindelse. Det, vi gjorde, og som jeg selv i særdeleshed gjorde med forslaget til Bill Clinton, var et meget præcist koncept. Det indeholder kvalifikationer, hvor jeg sagde, »Måske ikke det her, og måske ikke det der, men dette her.« Men ellers var det et meget præcist program, som ville fungere. Og de alternative programmer, som er blevet foreslået, vil ikke fungere. Kort og godt: de vil ikke fungere. Og derfor har vi ét valg, eller vi har variationer af dette valg, som vil kunne fungere, og det er, hvad vi vil holde os til, eller også gå ad Helvede til for ikke at gøre det. Sådan er det.

Schiller Instituttets Ugeavis 39 – 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouche: Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerheds- arkitektur!

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

21. sep. 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv New York Times kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatisk for den voksende vrede i befolkningen i USA og Eurozonen over etablerementets politiks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industriparker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftaltes, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsende, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig

flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansieringen af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, termonuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielseshærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke

blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i Die Welt fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en

atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global konference om denne nødtilstand, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en global, inkluderende sikkerheds-arkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på

Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inkluderende sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med Coincidentia Oppositorum-tænkemåden, modsætningernes sammenfald, var fortaler for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.

*Foto: Xi Jinping med frue og Narendra Modi under besøget i
Indien*

Den russiske ambassadør til i

FN Vitaly Churkin: Operationer imod ISIS er ulovlige, med mindre FN's Sikkerhedsråd godkender det

19. september 2014 – Ruslands repræsentant i FN Vitaly Churkin erklærede på mødet i FN's Sikkerhedsråd i dag, at en international, anti-terroristoperation imod Islamisk Stat behøver samtykke fra de regeringer, hvis lande er udset som mål, eller også godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd.

»Alle andre muligheder vil blive betragtet som ulovlige og underminerende den internationale og regionale stabilitet. At diktere færdigsyede løsninger vil ikke fungere i Irak eller Syrien«, sagde Churkin.

Churkin tilføjede, at rammerne for den politiske proces

»må sættes i enighed med irakerne selv, for de er ansvarlige for deres lands fremtid. Vi er ekstremt bekymrede over de udtrykte planer om at angribe ISIS-stillinger i Syrien uden, at der finder en drøftelse sted med den nationale regering i Damaskus.«

Russiske bombefly flyver i nærheden af USA's og Storbritanniens kyster

20. september 2014 – Amerikanske »strategiske« tænkere taler ofte gerne om at »sende budskaber« til såvel allierede som potentielle modstandere. Russerne kan også sende budskaber, og deres seneste budskab er tydeligvis et udtryk for det, som den russiske præsident Vladimir Putin formulerede for et par uger siden, da han mindede verden om, at Rusland stadig er en atommagt.

Ifølge diverse nyhedsrapporter, som rapporterer om erklæringer, der er udstedt af den Amerikansk-canadiske Nordamerikanske Luftforsvarskommando (NORAD), opfangede amerikanske F-22 jagerfly seks russiske fly, som fløj ud for Alaskas vestkyst omkring kl. 19 lokal tid onsdag, den 17. september. De russiske fly inkluderede to TU-95 strategiske bombefly, eskorteret af to Mig-31 jagerfly og to optankningsfly. Et par timer senere blev de igen opfanget af canadiske CF-18-fly over det arktiske område. Talsmanden for NORAD gjorde det klart, at alt imens de russiske fly var inden for det nordamerikanske luftforsvars identifikationszone, så fløj de aldrig ind i hverken USA's eller Canadas suveræne luftrum. En amerikansk regeringsemedsmand sagde til CNN's Barbara Starr, at regeringen mente, at det russiske fly muligvis havde forbindelse med, at den ukrainske præsident Petro Poroshenko var i Washington for samtidig at tigge om amerikanske våben.

Men russerne fløj også over Nordsøen. RAF Typhoons opfangede også Bear-bombefly i NATO's luftforsvars identifikationszone

ud for Skotlands nordkyst den 19. september, men The London Telegraph behandler det kun som bemærkelsesværdigt, fordi Typhoon-flyene gennemførte deres første opfangning, efter de var flyttet til en ny flyvebase i Skotland. En kilde i RAF fortalte til The Telegraph, at »en gang om måneden kommer russerne måske og siger hallo, og vi går måske på vingerne. Det er at sende pakken videre fra den ene NATO-nation til den næste. Vi har hver især ansvar for luftrum for NATO«, hvilket får det alt sammen til at lyde meget rutinepræget.

Den svenske regering har på den anden side indleveret en formel protest til Ruslands ambassade i Stockholm, efter at to russiske fly angiveligt krænkede svensk luftrum over Det baltiske Hav onsdag, iflg. en rapport fra Reuters.

Russisk militæraktivitet fortsætter i øvrigt i højt tempo. Ruslands baltiske flåde udfører i øjeblikket en øvelse med amfibiestyrker, som involverer flere end 1.000 tropper og 250 stykker udstyr. Luftforsvarsstyrken afholdt en storstilet øvelse »med det formål at øve forholdsregler under 'den optrappede militære og politiske situations' betingelser, inklusive et muligt, fjendtligt atomangreb«, sagde en talsmand fra Luftforsvarsstyrken, iflg. en rapport fra Itar-Tass. »Særlig opmærksomhed fik forøgelsen af styrkernes evne til at overleve, reorganisering af kampsystemer og -komplekser, og tilvejebringelse af missilvarslings-systemernes uophørlige drift under forhold med blokering og fjendtlige angreb«, sagde talsmanden for Luftforsvarsstyrken.

Foto: Det russiske bombefly Tu95 Bear

Tidligere tyske udenrigsminister Genscher fremfører, at sanktioner mod Rusland er en fejltagelse

19. september 2014 – I et interview med Phoenix Tv sagde den tidligere tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, at

»sanktioner er ligesom en trappe, man går op ad den, og så når man til enden. Derfra kan man kun enten gå ned igen eller springe ned. Jeg tvivler på, at vi ved enden vil sige, at dette var noget særlig heldigt foretagende.«

Genscher forsvarede kraftigt Ruslands opfattelse af at være blevet forrådt af NATO's opstilling af ABM-systemerne, som

»nominelt var rettet mod Iran, men enhver ved, at de kan indstilles i andre retninger.«

Dette har ændret balancen og forrådt Vestens forsikringer om, at NATO aldrig ville udvide til at inkludere tidligere Warszawapagt-lande.

Genscher krævede et »nedtrapnings-sprog« fra Vesten. Enhver militær optrapning begynder med en verbal optrapning, sagde han.

»Vi nåede et punkt, hvor en åben diskussion blandt nogle få

er nødvendigt for at finde ud af, hvordan vi kan gå frem, ikke med en svækkelse af hinanden gennem magt, men hvordan vi kan gøre fremskridt.«

»Putin er en mand, som har en klar opfattelse af, hvad han ønsker at opnå, en position, som intet har med Jeltsins svage position at gøre«, sagde Genscher. Men uden Rusland, og imod Rusland, er der ingen stabilitet i Europa. »Det betaler sig således naturligvis at tage landets repræsentants anskuelser alvorligt.«

Genscher var leder af Tysklands udenrigspolitik fra 1974-92, først under Helmut Schmidts SPD-FDP-regeringer, og senere under Helmut Kohls CDU-FDP-regeringer; han var udenrigsminister under 1989-91-perioden, hvor Sovjetblokken faldt, og han var blandt hovedpersonerne i forhandlingerne med Rusland, USA, Frankrig og Storbritannien om Tysklands genforening.

Foto: Hans Dietrich Gensher

Store implikationer af skotsk folkeafstemning

19. september 2014 – Selv om den skotske folkeafstemning om uafhængighed støttede en fortsat forbliven i Det forenede

Kongerige (UK) med 55 % af stemmerne, har folkeafstemningen i sig selv store implikationer for hele UK og vil bidrage til en omskiftelig situation hen over de kommende måneder og år. Spørgsmålene i Folkeafstemningen var ikke blot uafhængighed, men også en general væmmelse ved Westminster-regeringens politik, som er totalt ude af føling med den økonomiske virkelighed, som det store flertal af borgerne i UK står overfor. Dette er ikke kun rettet imod de konservative, som har magten i øjeblikket. Der er meget vrede i Skotland vendt mod Tony Blairs New Labour for at have forrådt det gamle Labourpartis politik og fortsætte Thatcherismen under et andet navn. Faktisk stemte distrikter, der repræsenteredes af repræsentanter for det Skotske Nationalparti, Nej til uafhængighed, men generelt stemte Labour-distrikter eftertrykkeligt Ja. Alt imens tidligere premierminister Gordon Brown har god støtte i Skotland, hvor han har sin valgkreds, så ses den nuværende leder af Labour, Ed Miliband, i Skotland som intet andet end en forlængelse af Tony Blair, og han blev i den grad hånet af Ja-tilhængere, da han forsøgte at tale i Skotland for tre dage siden, at han måtte gå.

Premierminister David Cameron, som er politisk forpligtet til at love en betydelig udvidet decentralisering, har forpligtet sig til at holde sine løfter, hvilket vil forårsage store eftervirkninger over hele UK, særlig i England. Cameron forpligtede sig til »max decentralisering«, og gav Skotland og det skotske parlament betydelig mere selvbestemmelse over beskatning og andet, oven i de allerede eksisterende, separate juridiske og uddannelsesmæssige systemer. Endvidere vil to alvorlige, forfatningsmæssige spørgsmål blive endnu vigtigere under »max decentralisering«. Det ene er »West Lothian-spørgsmålet«, som tillader skotske MP'er i Westminster at stemme om engelske spørgsmål (inkl. beskatning og sociale programmer såsom NHS, det Nationale Sundhedssystem), alt imens engelske MP'er ikke kan stemme om skotske spørgsmål. Det andet spørgsmål er Barnett-formlen, udarbejdet i 1979, som tildeler Skotland en væsentlig højere udgift per person til sociale

programmer fra UK-Finansministeriet end i England, Nordirland og Wales. Cameron forpligtede sig til at fortsætte denne politik, men det bliver ikke vel modtaget i England. Londons borgmester Boris Johnson, som anses for at være en seriøs konkurrent til partiets lederskab, fordømte Camerons løfter (støttet af vicepremierminister Nick Clegg og oppositionsleder Miliband) om at bevare den ekstra finansiering af Skotland.

Cameron vil blive konfronteret med disse spørgsmål ved Tory'ernes årsmøde om et par uger. Han lovede endvidere, at max decentraliseringsprogrammet ville foreligge til marts 2015, hvilket ikke giver meget tid. Der kommer også et almindeligt, nationalt valg i maj 2015.

Skotsk decentralisering kunne føre til betydelige, forfatningsmæssige forandringer i hele UK, som en kilde i London påpegede i dag. Før de første trin af decentralisering plejede der at være en »Skotsk Storkomite« i Parlamentet, som traf beslutninger om skotske spørgsmål. Nu kunne Parlamentet danne en »Engelsk Storkomite«, hvor kun engelske MP'er kunne sidde og stemme om engelske spørgsmål. Det, som dette i virkeligheden ville betyde, er, at UK-parlamentet som helhed faktisk kun ville regere over udenrigspolitikken og forsvarsanliggender, og hele situationen kunne føre til en masse uro i hele landet.

Chiles hovedstad vil være vært for Kina-uge 24. – 26. september

17. september 2014 – Mellem 24. – 26. sept. vil Chiles hovedstad Santiago være vært for en »Kina-uge«, som vil omfattede forskellige aktiviteter på forskellige lokaliteter i byen for at gøre chilenerne bekendt med aspekter af kinesisk kultur, økonomi og udenlandske relationer.

Dette finder sted på et tidspunkt, hvor Chile aktivt søger tættere handelssamarbejde og økonomisk samarbejde med Kina. Landbrugsminister Carlos Furche var for nylig på et ekstensivt besøg i Kina og meddelte, at han inden for det næste årti forventede, at Kina ville blive den primære destination for Chiles landbrugseksport. På trods af Obamaregeringens bestræbelser på at hamre Trans-Stillehavspartnerskabet (TTIP) ned i halsen på regeringen, har præsident Michelle Bachelet gjort det klart, at hendes forståelse er, at Chiles fremtid ligger sammen med Kina og Eurasien.

Sponsoreret af den kinesiske ambassade og Filosofi- og Humanitetsfakultetet ved Chiles Universitet vil »Kina-ugen« omfatte konferencer af den kinesiske regering og andre embedsfolk, af præsidenten for Sammenslutningen af kinesiske forretningsfolk i Chile og vicepræsidenten for det Chilensk-kinesiske Institut, som vil undersøge sådanne spørgsmål som uddannelse og lægevidenskab i Kina, kinesisk-sydamerikanske relationer, og »Kina, det 21. århundredes fremvoksende magt og dets relationer med Sydamerika«, blandt andet. Enheder såsom Fonden 'Henover Stillehavet' vil tilbyde samtaler om at studere i Kina til interesserede studerende.

Rusland og Kina optrapper støtte til Zimbabwe

17. september 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ankom til Harare i går for at deltage i uddelegeringen af licens til et projekt om minering af platin til en værdi af 3 mia. dollars ved Darwendale, lige nord for Harare, som forventes at blive Zimbabwes største projekt for minering af platin. Zimbabwe er allerede verdens tredjestørste producent og har de næststørste, kendte reserver af platin, et strategisk metal, efter Sydafrika. Ruslands Vi Holdings, det statslige forsvarsselskab Rostec og Vnesheconombank investerer 1,6 mia. dollars i fællesprojektet. Personale fra Zimbabwe vil blive trænet ved et russisk universitet. Der er planer om at bygge den første fabrik til raffinering af platinmalm i 2016.

Den russiske industri- og handelsminister Denis Manturov, leder af den russiske delegation, sagde, at Darwendale-projektet ville åbne vejen for, at flere selskaber kan komme ind på markedet i Zimbabwe. Han sagde, at Rusland er interesseret i at investere i landbrug, energi, infrastrukturudvikling, turisme og sundhed. Han tilføjede, »I takt med, at handel og udveksling vokser, er vi overbeviste om, at Zimbabwe vil skabe adgang for russiske leverancer til andre afrikanske markeder.«

Zimbabwes statsejede medier hilste velkommen, hvad de kaldte et nyt kapitel i relationerne med Rusland.

Ved licensudbydelsen i Darwendale takkede præsident Robert Mugabe den russiske præsident Vladimir Putin og det russiske folk for at støtte Zimbabwe over for de vestlige magters angreb. Han sagde, »Ja, i går var I vore gode venner, I hjalp

os med at blive, hvad vi er – et uafhængigt folk. Og i dag har I atter bevist, at jeres historiske handling i går [ved underskrivelsen af aftalerne], atter har vist, at I er en af vore største venner i verden, og vi gengælder ved at sige, at endskønt vi er små, så er vores hjerte lige så stort som jeres eget ... Endskønt vi er små, er vores hengivenhed og forpligtelse over for revolutionen, idéer og mål fra gårsdagens revolution, denne forpligtelse fortsætter. Vi er sikre på, at, som en regering af folket, en regering, som er en betroet vogter af de naturlige ressourcer, som tilhører folket, at vi ønsker at se dem udnyttet i folkets interesse, udnyttet i et partnerskab med dem, som er som vi selv.«

Disse begivenheder følger i kølvandet på præsident Mugabes og en delegations besøg i Kina fra den 24.-28. august. Mugabe mødte den kinesiske præsident Xi Jinping og underskrev ni bilaterale aftaler – som i Zimbabwe Herald karakteriseredes som storprojekter – inden for energi, veje, det nationale jernbanenet, landbrug, telekommunikation og turisme. Udkastet til en låneaftale blev oprettet for at levere en ramme for at finansiere udviklingsprojekter. Kina vil øge antallet af regeringsstipendiater til studerende fra Zimbabwe betydeligt.

**Belgiske politiske ledere
underskriver Agora Erasmus'**

appel om at støtte Argentinas kamp mod gribbefonde

Bruxelles, 17. september 2014 – En imponerende gruppe belgiske politikere har underskrevet en appel om solidaritet med Argentinas kamp mod gribbefondene, som blev igangsat af Agora Erasmus, LaRouche-bevægelsen i Belgien. De oprindelige underskrivere inkluderer to medlemmer af EU-parlamentet, fem medlemmer af Repræsentanternes Hus og én senator, med tilslutning fra Guy-Patrice Lumumba, som i dag er præsident for Kredsen af Lumumbas Venner og søn af den myrdede, congolesiske leder, Patrice Lumumba. Erklæringen advarer om faren for, at sådanne skandaløse praksisser, som nu udøves med magt imod Argentina, kunne blive hverdagskost i Europa i sammenhæng med, at det Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab (TTIP) forhandles mellem EU-kommissionen og USA.

Formand for den russiske Duma

advarer mod NATO- provokationer

16. september 2014 – Formand for Dumaen Sergei Naryshkin åbnede i går efterårssamlingen i Dumaen med en skrap advarsel mod NATO's hensigter. NATO's løfter om våbenleverancer til Kiev-regimet er ladet med indblanding i Ukraines interne affærer og støtte til krigsforbrydelser, imens USA's uansvarlige politik bringer verden til randen af den Kolde Krig. Her følger mere af det, han sagde, rapporteret af Itar-Tass:

»Vi begynder efterårssamlingen med en alvorlig forværring af den internationale situation,« sagde Naryshkin. »Den længe ventede våbenhvile mellem Kiev-regimet og Folkerepublikkerne Donetsk og Luhansk har udsat de massive blodsudgydelser«, sagde han. »Men krisen og konfrontationerne forsætter i Ukraine. Og det kaos, som er anstiftet i selve Europas centrum, har ikke afkølet de krigeriske lidenskaber hos dem, der havde provokeret det for seks måneder siden«, bemærkede Naryshkin.

Det nylige NATO-topmøde har kun forværret den nuværende situation, sagde formanden for underhuset. »Vi hører fra forskellige kilder, at regimet i Kiev var blevet lovet våben og militært isenkram fra denne militære blok, og det er allerede fyldt med direkte indgreb i Ukraines interne affærer. For at sige det ligeud, så er det støtte til krigsforbrydelser i landet«, sagde embedsmanden.

»For upartiske observatører er alle masker allerede kastet væk, og sandhedens time er kommet,« sagde Naryshkin. »Vi bliver vidne til, at borgere i mange europæiske lande, som har levet under forhold med informationsblokade i al denne tid, begynder at stille deres myndigheder 'ubelejlige' spørgsmål«, sagde han. »De begynder at forstå, at det, blindt at følge

Washingtons instrukser, allerede er i færd med at forvandle tidligere tiders store og betydningsfulde, europæiske nationers nationale suverænitet til en fiktion«, sagde han. Denne tendens resulterer i, at »borgere i mange lande, samt virksomheder, er begyndt at lide økonomiske tab, og faren for destabilisering hænger truende over hele det fælleseuropæiske rum«, tilføjede Naryshkin.

I mellemtiden »udgøres europæiske politikere og eliter af titusindvis af mennesker med forskellige meninger«, sagde Dumaens formand. »Nogle er, uden overdrivelse, forvirrede og bekymrede«, sagde han med overbevisning. »Den kyniske og uansvarlige politik, som føres af USA, fører verden til randen af en ny, Kold Krig. Den opgraderede version af denne er i dag ved at blive til virkelighed«, sagde Naryshkin. NATO's øverstkommanderende, gen. Phillip Breedlove, er i Washington i denne uge, hvor han leverer grundlaget for de provokationer, som Naryshkin advarede om, inklusive i form af en nedsættelse af tærsklen for påberåbelse af NATO-charterets Artikel 5, klausulen om kollektivt forsvar. I bemærkninger til Det Nordatlantiske Råd erklærede Breedlove i går, at NATO er klar til at reagere under Artikel 5 på den angivelige russiske »hybridkrig«.

»I de sidste 12 år har vi forsøgt at gøre Rusland til en partner. Vi har taget grundlæggende beslutninger, beslutninger om styrkens struktur, og økonomiske beslutninger iht. den kendsgerning, at Rusland ville blive en konstruktiv del i Europas fremtid«, sagde han. »Nu ser vi en helt anden situation og må håndtere det.« Han opfordrede til oprettelsen af et nyt NATO-hovedkvarter, som fokuserer på forpligtelserne i artikel 5, og som ville, sagde han, berolige NATO-allierede, så vel som afskrække Rusland, som muligvis overvejer indtrængen i Moldova og Transnistrien.

Breedlove tilføjede, at NATO vil forberede partnerlande med større, russiske befolkninger på at imødekomme »hybrid krigsførelse«, eller ikke-erklæret krigsførelse, ved at give

dem mulighed for at tilskrive kæmpere en angribende nation og dermed påberåbe sig artikel 5 om kollektivt forsvar. »Det, vi nu skal gøre, er at se på disse styrker og vore grænsenationer, hvor der er betydelige russiske befolkninger, og hvordan vi bedre kan forberede disse nationer på at overleve det indledende stormløb i denne »hybridkrig«, sagde han. »Vi havde tydeligvis stor accept blandt de NATO-allierede af, at hvis man tilskriver dette spørgsmål om »små grønne mænd« en angribenation, så var det en handling, som falder ind under artikel 5, og det ville betyde, at alle aktiver ville komme til at mærke virkningen«, sagde Breedlove. Dette er i overensstemmelse med en rapport fra det britiske underhus' forsvarsudvalg, udsendt sidst i juli, som opfordrede NATO til faktisk at nedsætte tærsklen for, hvornår artikel 5 kunne aktiveres, fra »væbnet angreb« til blot »angreb«.

*Foto
:
Den
russ
iske
Duma*

Fjorten franske deputerede fra Nationalforsamlingen i Moskva for at protestere imod EU-sanktioner

Paris, 16. september 2014 (Nouvelle Solidarité) – Fjorten franske deputerede, fra venstre til højre, var i Moskva fra den 10.-12. september for at fortælle, at der ikke er enstemmighed i Frankrig for sanktioner mod Rusland. Besøget var arrangeret af Foreningen for Fransk-Russisk Dialog, der har sæde i Paris. Dialogforeningen blev grundlagt i 2004 af præsidenterne Jacques Chirac og Vladimir Putin for at promovere en dialog, i særdeleshed mellem de folkevalgte og virksomhedsledere, der investerer i begge lande. Delegationen blev ledet af deputeret Thierry Mariani (UMP), som i dag sammen med den øverste chef for de russiske jernbaner Vladimir Yakunin deler formandsskabet for Dialogforeningen.

I et interview med det fransksprogede online-magasin Russieinfo (russiainfo.com), rapporterede Mariani, at delegationen havde mødtes med den franske ambassadør, og derefter med Lavrovs viceudenrigsminister, i Udenrigsministeriet. Senere blev de modtaget af præsidenten for Statsdumaen (underhuset), Sergei Naryshkin. Tilstede ved mødet var også formanden for Dumaens komite for udenrigsanliggender, Alexei Pushkov. Delegationen blev modtaget af Vladimir Yakunin, såvel som også af Sergei Ivanov, stabschef for præsidentens forretningsudvalg.

Blandt de budskaber, som russerne ønskede at viderekommunikere, sagde Mariani, var deres uforståelse over for EU's sanktionspolitik.

»Der har været 4 bølger af sanktioner«, fortalte Mariani til Russieinfo, »de første to blev 'forstået' af de russiske politikere, idet de stemte overens med logikken i vestens utilfredshed i kølvandet på Ruslands annektering af Krim. Den tredje sanktionsbølge blev lanceret efter tragedien med Malaysian Airlines, før der var iværksat nogen undersøgelse. Det er ikke rationelt, at Rusland skal sanktioneres uden noget bevis for dets skyld. Sluttelig var den seneste bølge, effektueret fra den 11. september, endnu værre, eftersom den blev annonceret på et tidspunkt, hvor der var en dialog mellem Poroshenko og Putin. Vore samtalepartnere gav udtryk for deres manglende evne til at forstå dette og deres skuffelse, samt det klare indtryk, at der er en politisk forhåndsformodning rettet imod dem, og en kurs, der tydeligvis er dikteret af amerikanerne.«

Mariani fortalte Russieinfo,

»at der ikke er nogen enstemmig godkendelse af sanktionerne i Frankrig. I delegationen var der socialistiske deputerede, men også dem fra højre og centrum. Derfor var vores budskab klart: Rusland har stadig venner i Frankrig, og en del af den politiske klasse og befolkningen generelt accepterer på ingen måde regeringens sanktionspolitik.«

Delegationen mødtes også med det fransk-russiske handelskammer, som

»udtrykte stor bekymring... de sagde, at mange projekter var blevet stoppet, eller bremset... Europæiske virksomheder er utrolig forsigtige, fordi de frygter amerikanske modforanstaltninger.«

Mariani henviste også til det katastrofale indtryk, som Frankrigs suspendering af leverancen af Mistral-fartøjet havde skabt. På spørgsmålet om, hvorfor dette skete, svarede Mariani:

»Dele af den amerikanske og europæiske politiske klasse

havde ikke ændret sig de sidste 20 år og befinder sig stadig i den Kolde Krig.« Han sagde, at han til tider havde indtrykket af, at, efter angrebene på Rusland fra EU og Europarådets parlamentariske forsamling, »er der nogle lande, som gør regnskabet op. Når man ser den polske præsidents eller de baltiske regeringsfolks holdning ... står det klart, at de stadig er motiveret af vrede over for Rusland.«

Tilbage i Paris var regeringen rasende og forsøgte at bruge Nationalforsamlingens protokoller for etisk adfærd imod de deputerede.

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen »Ét bælte, én vej« i Beijing, den 5. september 2014

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye

Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiel arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter

understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Institutet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer, programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskrisen for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end

den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformerede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet, ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Eksperter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrisen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suveræniteten til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termionuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af

energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For termionkular fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotopudskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering, som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og

forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Fra LaRouche-bevægelsen 19. september 2014: Det britiske monarkis mareridt bliver til virkelighed

De solide skridt hen imod et nyt, og dybere, partnerskab omkring økonomiske og strategiske spørgsmål, som den kinesiske præsident Xi og den indiske premierminister Modi tog i New Delhi den 17. og 18. september, indvarsler ikke blot en lysere fremtid for menneskeheden, men er virkelig også virkeliggørelsen af det britiske monarkis værste mareridt. Her har vi verdens to mest folkerige nationer, som unddrager sig de årtier lange, geopolitiske fælder, som i bogstavelig forstand er lagt af Imperiet, og som er fast besluttede på at skabe en Ny økonomisk Verdensorden, som vil være til gavn for hele menneskeheden.

Både Kina og Indien har, naturligvis, været ofre for nogle af

de værste rædsler, som er blevet bragt til torvs af Imperiets overlagte hungersnød og Opiumskrigen, inklusive. I nyere historisk tid har begge lande været udset som mål for det britiske monarkis grønne, fascistiske bevægelse, både som følge af befolkningens størrelse og landenes forpligtelse over for industrialisering. Faktisk talte Prins Philips WWF-agenter åbenlyst om, at en løsning på problemet med »overbefolkning« kunne opnås gennem krige, selv atomkrig, mellem Indien og Pakistan – hvilket helt klart ville spille over til Kina.

Men i dag, støttet af en alliance med et suverænt Rusland og flere andre nationer, og med en skarp bevidsthed om det vestlige, monetaristiske systems bankerot, vender Kina og Rusland ryggen til disse folkemordere med henblik på at bygge grundlaget for varig fred og sikkerhed gennem højteknologisk udvikling. De anfører en stadig bredere bevægelse for at etablere et nyt, retfærdigt system, som det kan ses i Kinas initiativer over for ASEAN, og Ruslands tilbud om atomkraftværker til afsaltning af havvand, for blot at nævne to nylige udviklinger.

Begivenheder i Washington, D.C., i går, står i stærk kontrast til begivenhederne i New Delhi. På en dag var der to fascistiske præsidenter i den amerikanske hovedstad – den ukrainske præsident Petro Poroshenko og Barack Obama, som begge har uskyldiges blod på deres hænder. Til stor skam for nationen blev Poroshenko feteret i en fælles Kongressamling. Senere mødtes han privat med Obama i 90 minutter. Disse præsidenter holder sig til Det britiske Imperiums dagsorden – og hvis de får lov til at have held med det, kan resultatet kun blive Tredje Verdenskrig, eller global affolkning gennem andre metoder.

I mellemtiden haster det amerikanske Senat hulter til bulter hen imod at vedtage lovgivning, som ikke alene yderligere vil ødelægge økonomien (mest igennem det, som den ikke vil gøre), men også tillade Obama at alliere sig med de saudiske ophavsmænd til 11. september og ISIS og forfølge en tydeligvis

vanvittig taber-krig. Sådanne handlinger »bringer USA i miskredit«, lød Lyndon LaRouches kommentar, og det må afvendes.

Midlerne hertil er, at amerikanerne genvinder deres arv som de første til at trodse Det britiske Imperium – og sparke de Tory-forrædere ud, som adlyder Dronningens bud. Muligheden er der nu, mens den globale koalition er i bevægelse. Rens ud i Washington ved at fjerne Obama. Det vil fuldstændiggøre opgaven med at gøre det britiske monarkis værste mareridt til virkelighed.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i New Delhi, september 2014

Nyhedsorientering september 2014:

Helga Zepp-LaRouche “Den Nye Silkevejsdame” i Kina

Denne nyhedsorientering fokuserer på det succesrige besøg Helga-Zepp-LaRouche, der er gift med Lyndon LaRouche,

grundlægger af Schiller Instituttet og leder af det tyske parti BüSo, havde til Kina de første to uger af september. Hun fik mulighed for på konferencer, ved møder, i TV og i radio, at give LaRouche-bevægelsens input til, hvilken videre vej Kina skal vandre i sin strategi for at bygge en Ny Silkevej og fremme BRIKS' globale udviklingsdagsorden. Samtidig fortsætter BRIKS' arbejde med at bære frugt i form af et dramatisk skifte i Egypten til bygningen af en ny Suez-kanal med egne midler og en national udviklingsstrategi. Den kinesiske præsident Xi Jinpings historiske tredages besøg i Indien fik etableret en tæt alliance mellem verdens to mest folkerige nationer.

Download (PDF, Unknown)

Præsident Xi kommer med en indtrængende opfordring til et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse

17. september 2014 – Forud for sin ankomst til et tredages besøg (17.-19. sept.) i Indien, kom Kinas præsident Xi Jinping, i en artikel i den indiske avis »The Hindu« den 17. sept., med en indtrængende opfordring til, at Kina og Indien går sammen om at bygge det, han kaldte et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse.

»Jeg er sikker på, at så længe, Kina og Indien arbejder sammen, vil det asiatiske århundrede med fremgang og fornyelse meget snart opstå«, skrev Xi. »Vore bilaterale relationer er nået dertil, hvor de befinder sig i dag, som

et resultat af de følgende bestræbelser: vi har intensiveret den gensidige tillid ved at styrke den strategiske dialog og den politiske tillid; vi har tilført hinanden flere fordele ved at udvide områderne for samarbejde og gøre kagen med fælles interesser større«,

skrev Xi.

Ved sin ankomst til Ahmedabad, hovedstaden i den indiske premierminister Narendra Modis hjemstat Gujarat, hvor Modi havde en succesrig, 13 år lang tårn som øverste minister, besøgte Xi Mahatma Gandhis Sabarmati Ashram og deltog senere i en privat middag med Modi som vært i Riverfront Park ved Sabarmati-floden.

»Vi må i fællesskab udvikle den økonomiske korridor BCIM (Bangladesh-Kina-Indien-Myanmar), drøfte de ny initiativer med Det økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej og tage føringen i den asiatiske økonomis varige vækst«,

sagde Xi. Ved sin ankomst underskrev Xi og Modi tre aftalememoranda. Et af disse aftalememoranda er mellem Kinas Udviklingsbank (CDB) og Gujarat-regeringens Industriudviklingskontor og relaterer til udviklingen af to industripark, den ene i Gujarat-staten og den anden i nabostaten Maharashtra. En anden aftale blev underskrevet mellem Kinas Guangdong-provins og Gujarat-regeringen. Og det tredje aftalememorandum var mellem byerne Guangzhou (Canton) og Ahmedabad om kulturel udveksling.

Præsident Xi tog af sted til New Delhi om aftenen den 17. sept. I New Delhi vil de bredere aspekter af de fremtidige kinesisk-indiske relationer blive drøftet under Xis officielle møde med Modi, og senere med den indiske præsident Pranab Mukherjee. Ifølge tilgængelige rapporter er Kina interesseret i at forpligte sig til at investere omkring 100 mia. dollars i Indien. De fleste af disse investeringer vil blive inden for

modernisering af de indiske jernbaner, udviklingen af industriparke, omlægning af Indiens overskudsvand fra landets nordlige floder til de sydlige floder på halvøen, og udviklingen af havne for at fremme deltagelse i Den maritime Silkevej, fokus for præsident Xi under hans nylige besøg i Maldiverne, Sri Lanka og Indien.

Foto: Fra Xis besøg i Ahmedabad, Indien. Xi og Modi.

Fra LaRouche-bevægelsen 18. september 2014: Obama er den største trussel mod verdensfreden

17. september 2014 – Den præsident for USA, vi har, er i virkeligheden USA's fjende. Men på den anden side har vi BRIKS-nationerne. Kina er en magt. Indien er en betydelig magt. Disse nationer er rede til at skabe en international aftale om en ny form for tilstand. Vi har set det blodige rod i Europa. Jo flere nationer, man kan bringe sammen om et

samarbejde på dette nye grundlag, desto hurtigere kan vi få fred.

Det, vi behøver, er simpelt hen, at folk kommer offentligt ud og erklærer, hvad der er vores mål, og dernæst organiserer folk omkring disse mål. Målene er ikke vanskelige at definere; detaljerne er vanskelige at udarbejde.

Men først vil vi have Obama smidt ud, før han kan dræbe flere mennesker. Obama er en gennemført ond person, og jo før, han bliver smidt ud af embedet, desto bedre for os.

Hvad vil BRIKS? Hvad vil Indien? Hvad vil Kina? Kina og Indien har den samme opfattelse. Det, vi behøver, er en stemme udbredt til de forskellige dele af verden, som siger, »Dette er løsningen. Lad os arbejde på den.«

Vi må gøre noget for at skabe løsningen: smid Obama ud af embedet. Hvis vi ikke smider Obama ud, får vi Tredje Verdenskrig.

Kina er blevet en stor magt. Indien er blevet en stor magt. BRIKS og de sydamerikanske nationer, alle disse og endnu flere, ved, at man må skabe en ny betydning af stor magt. Ikke magten hos en stor kæmpe, som vil dominere tingene, men den magt, der ligger i samarbejde: fælles formål, fælles mål. Produktion. Fødevarerproduktion. Udarbejdelse af uddannelse. Denne form for aktiviteter. Det kan man gøre. Og derfor må man kæmpe for denne form for aftaler. Vi må kæmpe for den form for aftaler, som vi behøver for at få arbejdet gjort.

Vi har ikke brug for et system med evindelige krige. Det, vi har brug for, er en progressiv udvikling af arbejdskraftens produktive evne til at øge det menneskelige intellekt, og hermed relateret, magt og dets praktiske anvendelse, og gøre en ende på dette sindssyge onde, som foregår i Mellemøsten, det folkemord, som finder sted i Mellemøsten.

Fyr Obama – hvis han blev smidt ud af Det hvide Hus, ville vi

få verdensfred inden for kort tid. Obama er den største trussel mod freden netop nu.

Ny verdensorden eller Tredje Verdenskrig – Xi Jinping besøger Indien

Den kinesiske præsident Xi begynder sit besøg i Sydasien, mens Indien styrker sine bånd til Vietnam

16. september 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping, som ankom til Colombo, Sri Lanka, i dag, mødtes med den srilankanske præsident Mahinda Rajapakse med det formål at søge at styrke båndene med den strategisk placerede nation i Det indiske Ocean. Det forventes, at Xi under sit besøg vil indlede byggearbejdet på en Beijing-finansieret havneby til Colombo til en værdi af 1,4 mia. dollars og lancere Sri Lankas største kraftværk, et kinesisk finansieret, 900MW kulfyret kraftværk. Det 900MW Norochcholai-kraftværk, beliggende på vestkysten, er et kompleks bestående af tre 300MW kraftværker, af hvilke to allerede er i drift. Det forventes, at Xi vil præsidere over udbuddet af det tredje kraftværk.

Den 17. september vil Xi være i Indien. Med sine planer om at udvide de kinesisk-indiske, økonomiske relationer, medbringer Xi en delegation på 135 administrerende direktører. Med forventninger, som er tårnhøje, fortalte en indisk

regeringsemissmand i Ministeriet for Udenlandske Anliggender til New Delhi-avisen Financial Express, at Beijing har besluttet at opskalere investeringer i Indien, som generelt anses for at være den sikreste destination for investeringer. »Kina overvejer at investere i Indiens ambitiøse plan om at bygge højhastigheds-jernbaner, inklusive højhastigheds-passagertog ('lyntog'). Indien har allerede inviteret Kina til at modernisere jernbanestationer«, sagde embedsmanden.

I mellemtiden sagde den indiske premierminister Narendra Modi til kinesiske medier i en udveksling den 15. september, »aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie. Når Indien og Kina styrker relationerne, kommer næsten 35 % af verdens befolkning nærmere hinanden, og deres liv undergår en kvalitativ forandring. Regnestykket siger, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning.« Han understregede, »Men vore relationer går videre end til blot og bar regning.« Senere tweetede Modi: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!«

Indien er også begyndt se på Sydøstasien for investeringer. Indien har åbnet en kreditlinje på 100 millioner dollars for Vietnam til forsvarshandler. Under den indiske præsident Pranab Mukherjees igangværende besøg i Vietnam, sagde de to lande i en fælles udtalelse, at kreditlinjen ville åbne nye muligheder for forsvarssamarbejde, og at man var i færd med at færdiggøre detaljerne i Vietnams køb. »Lederne enedes om, at samarbejde inden for forsvar og sikkerhed var en vigtig grundpille i det strategiske partnerskab mellem de to lande«, lød den fælles erklæring, som blev udstedt i Hanoi. De to sider enedes ligeledes om at »konsolidere« energisamarbejdet i kølvandet på en aftale fra 2013, i hvilken PetroVietnam bød på Indiens ONGC-olie- og gasfelter til udforskning og produktion.

Indien og Vietnam har intensiveret militærsamarbejdet i løbet

af det seneste årti, og, under den nye regering, går Indien frem med en ny strategi for at etablere sig som våbeneksportør, idet de bruger eksportkreditter til at opnå salg til udlandet. Pengene kan hjælpe langsommelige drøftelser om at sælge fælles russisk-indisk producerede Brahmos supersoniske krydsermissiler til Hanoi.

Foto: Xi Jinping i Sri Lanka

Kina: PLA-professor advarer om verdenskrig

16. september 2014 – Alt imens krigstrommerne buldrer løs hen over den vestlige verden, bærer en kronik i den officielle, kinesiske regeringsavis Global Times overskriften:

»Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, bør Kina være forberedt.«

Artiklen advarer om den voksende fare for et »direkte militært sammenstød mellem USA og Rusland«, der »sandsynligvis vil sprede sig til hele planeten.«

Forfatteren, Han Xudong, en professor ved PLA (Folkets Befrielseshær) Nationale Forsvarsuniversitet, påpeger en potentiel, maritim konfrontation:

»Det nordlige Ishav, Stillehavet og Det indiske Ocean har været genstand for voldsom rivaliseren. Det er sandsynligt, at der kommer en tredje verdenskrig for at kæmpe om rettigheder over havene. I en æra, hvor en tredje verdenskrig kunne finde sted, er et vigtigt spørgsmål for det kinesiske militær, hvordan det skal udvikle sin magt til at bevare sine nationale interesser ... Kinas militære udvikling bør skifte fra at sikre landets rettigheder på land til at sikre dets rettigheder på havet ... Kinas oversøiske interesser har spredt sig til hele verden. I takt med, at USA har flyttet sin opmærksomhed til det asiatiske Stillehavsområde, med Kina som sit særlige mål, er Kinas oversøiske interesser i stigende grad blevet truet af USA. Uden storstilet, militær magt synes skringen af Kinas oversøiske interesser at være et tomt slogan.«

Foto: Han Xudong

**USA: Pressemeddelelse:
Helga Zepp-LaRouche optræder
på CCTV-udsendelse i Kina,
som mindes afslutningen af**

Anden Verdenskrig i Asien og sejren over fascismen

3. september 2014 – Onsdag optrådte Helga Zepp-LaRouche på CCTV's show i Kina med nyhedsanalyser i bedste sendetid, »Dialog – idéer tæller«, hvor hun deltog i et panel, som drøftede, hvorfor Kina havde besluttet at gøre 3. september til en national mindededag for sejren over fascismen i Asien. Helga optrådte live i studiet med Tao Wenshao, en ph.d.-forsker ved Kinesisk Akademi for Sociale Videnskaber (CASS). Yoichi Shimatsu, tidligere redaktør for Japan Times Weekly, deltog over satellit.

Som svar på et spørgsmål om den japanske regerings krigeriske politik over for Kina, kom Helga med den overordnede pointe, at præsident Obama har lanceret en »Asia Pivot«-doktrin, omdrejningspunkt Asien, som er centreret omkring en ny militærdoktrin ved navn Air Sea Battle – krig i luften og på vandet – som er kilde til ustabilitet i området.

Hun citerede Obamas meddelelse i april 2014 om, at USA skiftede over fra en politik, der var neutral i spørgsmål om territoriale stridigheder mellem Japan og Kina, og til en politik, som støtter op om Japans territoriale krav.

Forespurgt om, hvordan de kinesisk-japanske relationer kunne forbedres, behandlede Helga spørgsmålet ud fra standpunktet om Tyskland, som havde begået forfærdelige forbrydelser under Anden Verdenskrig, men som fuldt ud bekendte disse forbrydelser og nu fremstår som en nation, man har tillid til. Hun nævnte Japans fortsatte mørklægning af Nanking-massakren og krævede skabelsen af en kommission, der skal forestå en ærlig og uafhængig, historisk undersøgelse, som det første skridt til at etablere tillid. Hun citerede general Douglas MacArthurs rolle i udformningen af den japanske fredsforfatning efter krigen, og hun bemærkede premierminister

Abes genfortolkning af dette dokument med støtte fra Obama. Hun erklærede skarpt, at i en alder, hvor man har termonukleare våben, kan konflikter ikke løses gennem krig. Hun understregede, at dette ikke kun er et problem i Stillehavsområdet, men er et globalt problem, idet hun bemærkede, at NATO er i færd med at inddæmme Rusland, og at vi således befinder os på randen af en potentiel katastrofe.

I den 22 minutter lange udsendelses afsluttende diskussion blev Helga spurgt om 'Abenomics' og implikationerne af det just afsluttede Abe-topmøde i Tokyo med den indiske premierminister Modi. Helga fremførte, at der er en anden, primær dynamik i området, som er drivkraften i den økonomiske situation i det asiatiske Stillehavsområde og videre endnu. Hun nævnte Xi Jinpings Nye Silkevej, det nyligt indgåede russisk-kinesiske partnerskab, BRIKS-topmødet i Brasilien, og de efterfølgende møder mellem lederne af BRIKS og resten af de sydamerikanske landes statsoverhoveder, AIIB (Asiens Investerings-Infrastrukturbank) og NDB (Den Nye Udviklingsbank). Hun beskrev alle disse udviklinger som meget lovende og stillede dem i kontrast til Abenomics, som har trukket Japan dybere ind i London og Wall Street-finanssystemet, der har kurs mod et kæmpekrak. Hun nævnte USA's manglende evne til, i kølvandet på krisen i sept. 2008, at løse problemet med for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne og bemærkede, at disse i dag er 40 % større, end de var forud for 2008-nedsmeltingen. Hun sagde, at London og Wall Street-systemet har kurs mod en nedsmelting, og at Japan er for tæt sammenknyttet med det til, at det kan undgå ødelæggelsen. Hun satte dette i kontrast til systemet med projektf finansiering, som er ved at fremkomme som et alternativ, der vedtages af mange nationer.

Begge de to, andre gæster var enige i nogle af Helgas kritikpunkter af Abes og Obamas politik, især kritikken af den højre-militaristiske drejning, der har fundet sted i Japan, siden Abe er kommet til magten; men de var mere tilbøjelige

til at håbe, at der ville ske en nedtrapning af spændingerne.

»Dialog – idéer tæller« når ud til et stort publikum i Kina og har på verdensplan en abonnementskreds, der tæller 80 millioner.

Et ud af hvert niende menneske er sultent

16. september 2014 – En årlig rapport fra FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO), som blev udgivet i dag, skønner, at 805 millioner mennesker lider under »kronisk underernæring«. Flere end en ud af fire personer i Subsaharisk Afrika har ikke mad nok at spise. I Malawi, rapporterer de, er halvdelen af alle børn under fem år væsentligt undervægtige.

Situationen er i særdeleshed akut i Yemen (Obamas primære eksempel på hans »succesrige« krig mod terror), et af de lande i verden, der har den største mangel på fødevarerikkerhed.

Rapporten siger, at 526 millioner mennesker i Asien, verdens mest befolkede område, ikke har nok at spise.

Rapporten siger, at der har været en global forbedring i forhold til sidste år – hvor rapporten viste, at omkring 842 millioner mennesker gik sultne – takket være forbedring primært i Øst- og Sydasien, med nogen forbedring i Sydamerika og Caribien.

Rapporten kommer forud for et topmøde om fødevarerikkerhed, som skal afholdes i Rom i næste måned.

Billede: Kvinde med sit underernærede barnebarn på hospital i Sanaa, Yemen

Fra LaRouche-bevægelsen 17. september 2014: Tiden er inde til at fjerne Obama fra embedet

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslenende titel, »Muligheden af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

Kinas præsident Xi Jinping er på rundrejse til den Maritime Silkevej på vej til Indien, hvor han vil ankomme onsdag til tre dages afgørende møder med premierminister Modi. Idet han indfangede, i hvilken størrelsesorden, det kinesisk-indiske partnerskab befinder sig, talte Modi til en gruppe kinesiske journalister i New Delhi tirsdag og udsendte dernæst en kommentar via twitter: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!

»Aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie.« Han sagde til kinesiske reportere: »Når Indien og Kina styrker deres relationer, kommer næsten 35 % af verdens befolkning tættere sammen, og deres liv gennemgår kvalitative forandringer. Regnestykket er, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning. Vores forbindelse går ud over almindelig regning.«

Mens Modi forberedte sig til at være vært for Xi Jinping, var Indiens præsident, Pranab Mukherjee, i Vietnam, hvor han lovpriste den nye, indiske premierminister for at skabe en favorabel atmosfære for Indien i hele verden.

For eksempel bemærkede Lyndon LaRouche i tirsdags, at man ikke kan overvurdere betydningen af disse udviklinger, som er i gang mellem Indien, Kina, Rusland og de andre BRIKS-lande i verden, som allierer sig med det nye system. Det er ud fra dette synspunkt, at det burde være mest åbenlyst, hvorfor præsident Obama må fjernes fra embedet omgående.

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert

fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslende titel, »Muligheden af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

I den samme tone kom formanden for den russiske Statsduma med bemærkninger ved åbningen af efterårets parlamentssamling, hvor han advarede om, at NATO's bevæbning af den ukrainske regering er et klart tegn på en bevægelse henimod krig.

I mellemtiden var NATO-øverstkommanderende general Breedlove i Washington i denne uge, hvor han optrappede truslerne mod Rusland og anklagede Moskva for at føre »hybridkrig« i hvert eneste land, der har en russisk minoritet, og han krævede, at NATO vedtog nye artikel 5-(kollektiv sikkerheds-) forholdsregler for direkte at imødegå Rusland. NATO fortsætter med en række provokerende manøvrer langs med de russiske grænser, inklusive i det vestlige Ukraine og i Letland, alt imens amerikanske hærenheder er begyndt at ankomme til Estland.

Hele denne desperation, bluff og krigsbuldren vil øjeblikkeligt blive fjernet med afsættelsen af Obama. I det mindste nogle amerikanske senatorer, var dybt skeptiske mht. Obamas såkaldte krigsplan imod Islamisk Stat. De anføres af senator Manchin fra Vest Virginia, som stolt sagde til CNN, at han ville stemme »nej« til finansieringen af træning og bevæbning af de syriske oprørere – i Saudi Arabien. Der er et seriøst momentum for at frigive de 28 sider (af den særlige

Kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, som præsidenten har hemmeligstemplet, -red.). Alt dette må indstilles efter den ene ting, som betyder noget:

Få Obama smidt ud af embedet nu!

Tema-artikel: BRIKS-TOPMØDET: Halvdelen af menneskeheden lancerer en Ny økonomisk Verdensorden

af Dennis Small

Executive Intelligence Review, 1. august 2014 – I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrag af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det transatlantiske finanssystems døds-kramper, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Lederne af BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) mødtes den 16. juli i Fortaleza til det 6.

BRIKS-topmøde, og dagen efter fik de tilslutning fra statslederne fra Sydamerika i hovedstaden Brasilia. BRIKS tæller 43 % af verdens befolkning og omfatter 27 % af planetens landområder; når man tilføjer Latinamerika, repræsenterer de i forening 48 % af den menneskelige art og en tredjedel af Jordens landområde.

Under topmødet og de talrige bilaterale og multilaterale møder i tilknytning hertil, vedtog denne halvdel af menneskeheden et projekt, baseret på forudsætningen om at afvise det nugældende kasino-finanssystem og erstatte det med et system, som tilvejebringer kredit til højteknologiske udviklingsprojekter; uddannelse og træning af ungdommen til at imødegå udfordringer; den fulde respekt for national suverænitet, idet den imperialistiske politik med regimeskifte og krig bandlyses; og en eksplicit promovning af det almene vel nationerne imellem – det Westfalske princip.

»Historien lærer os, at jungleloven ikke er vejen frem for menneskelig sameksistens«

udtalte den kinesiske præsident Xi Jinping den 16. juli.

»Enhver nation bør overholde princippet om lighed, indbyrdes tillid, at lære af hinanden, samarbejde og stræben efter fælles fordele ... for at bygge en harmonisk verden, opretholdelse af fred og fælles fremgang.«

Disse udviklinger behagede ikke den britiske Dronning, der ser dem som en eksistentiel trussel mod Imperiet. De glædede derimod Lyndon LaRouche – af netop samme grund. I 40 år har den hæderkronede, amerikanske statsmand udtænkt, og mobiliseret internationalt til fordel for, programmer for globale, finansielle reformer og store udviklingsprojekter, – den seneste af disse er hans »Fire Nye Love til at redde USA. Nu!« – som netop er af den art, som BRIKS nu har sat på dagsordenen.

»BRIKS og dets allierede er i færd med at opbygge et

verdenssystem, baseret på virkelig værdi, ikke falsk papirværdi«,

udtalte LaRouche den 18. juli.

»De bestemmer, hvad virkelig værdi, som er omkostningerne af arbejdskraftens produktive evner, er, og de indfører det, i en situation under forandring.«

Det underliggende problem, som vi må håndtere i dag, forklarede LaRouche, er »den asymmetriske værdi i verden«, som kommer af to forskellige systemer, der opererer med forskellig logik og forskellig målestok: De er totalt uforenelige.

Det første system er det transatlantiske system.

»Disse svinepelse«, udtalte LaRouche, »der ejer papirstykker, som de siger, er billiarder værd, og som de er parat til at dræbe for«,

som sagen med Argentinas kamp imod gribbefondene, såvel som også afgørelsen til gribbenes fordel, truffet af Aristoteles-idioten, der også kendes som dommer Antonin Scalia fra den amerikanske Højesteret, viser. Det, som disse folk ejer, disse papirstykker, tilføjede LaRouche, er absolut værdiløse.

»Det er som at tage klude op af en spand og prøve at sælge dem«;

eller værre endnu, det er egentlig blot tilsagnet om fremtidig levering af derivater over disse klude, som de siger, har værdi.

Dette er fortidens døde hånd, der prøver at afholde menneskeheden fra at skabe en fremtid for sig selv.

På den anden side har vi et fremspirende system, uforenligt med det første, som opbygger et marked, baseret på virkelig værdi. Og virkelig værdi, uddybede LaRouche, kommer af, og måles på, udviklingen af arbejdskraftens produktive evner –

dvs. gennem indførelsen af videnskabeligt skabte, nye teknologier, og implementering af produktive processer, som øger energigennemstrømningstætheden i den fysiske økonomi og således øger arbejdskraftens produktive evner umådeligt. Dette nye system vil skabe en proces, hvorved forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i sig selv forøges med accelererende hastighed.

Dette, at teknologisk fremskridt og videnskabelig fremgang kommer til at spille en rolle, præciserede LaRouche, er enestående for den menneskelige art. En sådan kreativitet er faktisk kilden til værdien i en økonomi, og det er på denne måde, at vore handlinger, som skaber fremtiden, definerer den nuværende værdi. Det er det centrale koncept for det Amerikanske System for Politisk Økonomi, på hvilket De forenede Stater blev grundlagt.

Det afgørende, strategiske spørgsmål i dag, konkluderede LaRouche, er, om De forenede Stater vil slutte sig til den fremspirende Nye økonomiske Verdensorden, eller om USA fortsat vil være en siamesisk tvilling til Det britiske Imperium – som det er under præsident Barack Obama, der er forfalden til at stilles for en rigsret – og nedkalde ødelæggelse over sig selv og resten af verden. Europa er stillet over for det samme, eksistentielle spørgsmål.

Opbygning af en fremtid baseret på atomkraft

BRIKS-topmødet udstedte Fortaleza-deklarationen med 72 punkter (se nedenfor), som annoncerede dannelsen af en Ny Udviklingsbank (New Development Bank, NDB), med en startkapital på 50 mia. dollars til finansiering af infrastrukturprojekter i BRIKS-landene og andre lande, såvel som en Nødreservevalutafond (Kontingent Reserve Arrangement, CRA) med 100 mia. dollars, der skal hjælpe nationer med at håndtere kapitalflugt og andre former for finansiel

krigsførelse.

De fleste internationale kommentatorer har været optaget af endeløse forvrængninger, hvor de har dissekeret sætninger fra Fortaleza-deklarationen og taler fra topmødet i forsøget på at fastslå, hvorvidt det er meningen, at disse nye BRIKS-institutioner blot skal være et komplement til Det britiske Imperiums Internationale Valutafond og andre institutioner, eller de skal erstatte dem gennem en ny, finansiel arkitektur. Men svaret på det spørgsmål ligger ikke i en analyse af skrevne eller talte ord, men i den hensigt, som ligger bag skabelsen af de nye institutioner, hvilket bedst reflekteres gennem to, fundamentale spørgsmål: fremtiden og ungdommen, samt kernekraft.

Den indiske premierminister Narendra Modi var særdeles veltalende i forbindelse med det første af disse spørgsmål, idet han på topmødets plenarforsamling understregede

»BRIKS' unikke status som en international institution. BRIKS bringer for første gang en gruppe af nationer sammen på grundlag af et 'fremtidigt potentiale', snarere end allerede eksisterende velstand eller fælles identitet. Selve ideen om BRIKS er således fremadskuende.«

Han tilskyndede BRIKS til gå videre end til »at være topmøde-centreret«, idet han foreslog, at BRIKS-landenes ungdom skulle gå foran mht. at udvide en mellemfolkelig kontakt mellem deres nationer. Han foreslog oprettelsen af et BRIKS-forum for Unge Videnskabsfolk, oprettelsen af BRIKS-sprogskoler for at »tilbyde sprogtræning i hvert af vore sprog«, samt at udforske den mulige skabelse af et BRIKS-universitet.

Modi konkluderede:

»Deres Excellencer, vi har her en lejlighed til at definere fremtiden – ikke alene for vore lande, men for verden som helhed ... jeg tager dette som et stort ansvar.«

Den russiske præsident Vladimir Putin anslog en lignende tone i sine kommentarer til pressen den 17. juli, hvor han evaluerede resultaterne af sin rejse:

»BRIKS-landene er alle unge stater, og fremtiden tilhører de unge.«

Med hensyn til spørgsmålet om kernekraft, så gennemtrængtes topmødet og de relaterede, bilaterale møder, især mellem Ruslands Vladimir Putin og Argentinas Cristina Fernandez de Kirchner og Brasiliens Dilma Yousseff, af diskussioner om dette spørgsmål og indgåelse af talrige, konkrete aftaler. Dette til trods for, at selve Fortaleza-deklarationen – på mange måder et »konsensus-dokument«, typisk for sådanne internationale forsamlinger – ikke nævner spørgsmålet på anden vis, end at det forsvarer Irans ret til at udvikle fredelig atomkraft.

Det sande mål for værdi i en økonomi, har LaRouche understreget, er videnskabens og teknologiens indvirkning med hensyn til kontinuerligt at øge energigennemstrømningstætheden i de produktive processer. Skønt den nødvendige drivkraft for verdensøkonomien er udviklingen af termonuklear fusionsenergi, er den nuværende fastholdelse af nuklear fission blandt BRIKS-landene og dets allierede lande af største betydning, da det afspejler en forpligtelse til at hæve den generelle energigennemstrømningstæthed i økonomien.

Langt bedre end nogen monetær eller BNP-baseret målestok, er energigennemstrømningstæthed og andre fysiske, økonomiske parametre de bedste indikationer for den kurs, BRIKS-landene sætter.

Figur 2 viser kernekraft som procentdel af den totale produktion af elektricitet – hvilket er en indikator for den generelle energigennemstrømningstæthed – i en række BRIKS-lande (Rusland, Indien og Brasilien), i sammenligning med repræsentative, europæiske lande (Tyskland og Spanien), med

fokus på både nuværende og projekterede niveauer. I tilfældet Tyskland, f.eks., har Det britiske Imperiums forbryderiske, grønne politik med afvikling af atomkraft allerede ført til et drastisk kollaps af kernekraft, fra 28 % af den totale elektricitet i 1990, til 15 % i dag.

Figur 2: Atomkraft som procentdel af totale mængde af produceret elektricitet, nuværende og projekterede

Angela Merkels tyske regering har vedtaget en politik om at reducere dette til 0 i år 2020! For Spanien ser det næsten lige så slemt ud.

Sammenlign dette med, hvad Rusland har gjort, nemlig at forøge sin andel af kernekraft fra 11 % i 1990 til 18 % i 2013, og med en politik om at hæve denne andel til omkring 27 % i 2030. Andre BRIKS-lande har et lavere forhold mellem kernekraft og total elektricitet i dag, men de har dristigt forpligtet sig til en fremtid med kernekraft. Brasilien, f.eks., planlægger at øge andelen af kernekraft fra 3 % til 15 % i 2030. Som præsident Rousseff erklærede lige inden topmødet startede:

»Vore lande er blandt de største i verden, og de kan ikke, i midten af det 21. århundrede, stille sig tilfreds med nogen som helst form for afhængighed. Nylige begivenheder demonstrerer, at det er afgørende for os at søge vores egen videnskabelige og teknologiske uafhængighed.«

Sydafrika har også netop annonceret, at det genoptager sit atomprogram med planer om at bygge seks nye atomkraftværker.

Det bør bemærkes, at Kina har det største program for bygning af kernekraftværker i verden i dag – en udmærkelse, som i 1970'erne gik til den af Roosevelt skabte Tennessee Valley Authority. Kendsgerningen er, at ud af de 66 kernekraftværker, som aktuelt er under opførelse på verdensplan, er de 50 i BRIKS-landene. Med andre ord, så bygger 43 % af verdens befolkning 75 % af verdens atomkraftværker; eller med andre ord, raten af opførelsen af kernekraftværker er 4,3 gange

større pr. indbygger i BRIKS-landene end i resten af verden.

Virkeligheden er selvfølgelig meget mere ubehagelig, end disse enkle tal indikerer, fordi kernekraft aktivt afvikles i store dele af den transatlantiske sektor (og Japan), som et direkte resultat af Det britiske Imperiums selvmorderiske, grønne politik. BRIKS-landene og deres allierede har gjort det klart, at det vil de ikke høre tale om: De har taget den britiske Dronnings grønne dagsorden, som den reflekteres i Københavner-resolutionen, og smidt den i skraldespanden.

LaRouche sagde det ligeud:

»Hvad med Tysklands Fru Merkel?«, spurgte hen den 18. juli. Hun repræsenterer det værdiløse syn på værdi; hun nedbryder kernekraft, ødelægger sin økonomi og gør den absolut værdiløs, sagde han. »Hvad er værdien af hendes meninger? Ikke ret meget.«

BRIKS og Latinamerika opbygger et verdensmarked baseret på virkelig værdi, og de er allerede langt mere produktive end Europa og USA, der insisterer på, at værdi ansættes af en eller anden skør dommer – Scalia i tilfældet Argentina.

Store infrastrukturprojekter

En afspejling af BRIKS-landenes fokus på virkelig værdi var også den vægt, der blev lagt på skabelsen af et kreditsystem til finansiering af større infrastrukturinvesteringer. To sådanne vigtige projekter blev fremmet på og i forbindelse med BRIKS-topmødet.

Det første projekt var ideen om at opfylde den århundredgamle drøm om at bygge en transkontinental jernbane, som forbinder Sydamerikas Stillehavskyst med dets Atlanterhavskyst. Dette udkrystalliserede sig under drøftelsen mellem den kinesiske præsident Xi og den peruvianske præsident Ollanta Humala, og dernæst med Brasiliens præsident Rousseff. Der blev indgået en aftale om at åbne for bud fra udenlandske, herunder kinesiske,

firmaer, om deltagelse i bygningen af et kritisk segment af dette projekt: den 'T'-formede Campinorte-Annapolis/Campinorte-Lucas-rute i det centrale Brasilien.

Dette segments betydning i forhold til det overordnede projekt fremgår klart af Figur 4, et skematisk kort, som først publiceredes af EIR tilbage i 1988. Den nordlige endestation Palmas ligger et stenkast fra det berømte Carajás-projekt midt i Amazonjunglen, verdens største (og reneste) forekomst af jernmalm, og som i øjeblikket kun er forbundet med tog til den atlantiske havn Sao Luis.

Når den først er bygget, vil den vestlige endestation Lucas befinde sig halvvejs til den brasiliansk-peruvianske grænse, hvor den projekterede jernbanelinje vil tilkobles en peruviansk gren, der krydser Andesbjergene ved Saramirisa – det lavest beliggende pas i den gigantiske bjergkæde – og derfra til en eller flere peruvianske havne med udskibning over Stillehavet. Dette ville drastisk afkorte transporttid og omkostninger fra Brasilien (og andre lande i den sydlige kegle, såsom Argentina) til eurasiske kraftcentre som Kina, Indien og Rusland.

Endnu større effektivitet, vækst og produktivitet kan opnås, eftersom denne sydamerikanske, transkontinentale jernbane direkte kan forbindes til Asien via jernbaner i takt med, at jernbanelinjer til højhastighedsmagnettog bliver bygget og gjort tilgængelige gennem Darién-gabet og Beringstrædet.

Der er forskellige mulige ruter for en sydamerikansk, transkontinental jernbane. (Den, der er under drøftelse mellem Kina, Brasilien og Peru, er centreret omkring Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Cuiabá-Porto Velho-Pucallpa-Saramirisa-Bogotá-Panamá.) En anden realistisk mulighed er Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Santa Cruz-Desaguadero-Saramirisa-Bogotá-Panamá, som man længe har blevet undersøgt.

Faktisk blev tidligere versioner af netop dette projekt

udarbejdet af Intercontinental Railway Commission, påbegyndt af den amerikanske udenrigsminister James Blaine, som brugte amerikanske ingeniørtropper til at opmåle og projektere banelinjer, der forbandt USA hele vejen til Argentina og Brasilien, og som præsenterede et fuldstændigt kort over den påtænkte rute til præsident William McKinley i 1898. McKinley, som var en stærk tilhænger af Det amerikanske System, mindedes Blaines planer som menneskehedens fremtid i en tale i 1901 ved den panamerikanske udstilling i Buffalo – hvor McKinley blev skudt og dræbt i en britisk ledet operation.

Et andet storslået projekt, bygningen af en kanal, der forbandt oceanerne, gennem Nicaragua, blev annonceret den 9. juli af den nicaraguanske præsident Daniel Ortega. Kæmpeprojektet vil blive udført af det kinesiske firma HKND, men præsident Putin foretog også et ikke-annonceret ophold i Nicaragua den 12. juli på vejen til BRIKS-topmødet, for at tilbyde russisk støtte.

Kanalen vil løbe 173 mil (276 km.) fra Brito-flodens udmunding på Stillehavskysten i det sydøstlige Nicaragua til Punta Gorda-flodens udmunding på den caribiske side. Den vil inkludere to sluser, og over en strækning på 65 mil (104 km.) vil den passere igennem Nicaraguasøen, og den projekterede gennemsejlingstid vil være på 30 timer fra kyst til kyst for de 5.100 af verdens største skibe, som vil kunne benytte denne kanal.

Projekteringsingeniører rapporterer, at det vil kræve 50.000 byggearbejdere, og at kanalen efter ibrugtagning vil generere 200.000 jobs, inklusive underprojekter (lufthavn, to havne, turistcenter osv.)

Præsident Ortega udtalte i forbindelse med annonceringen af den valgte rute, at hele landets uddannelsessystem stod for at blive moderniseret med henblik på at uddanne de ingeniører og faglærte arbejdere, som dette projekt vil kræve. Han holdt også en bog frem, som indeholdt gennemførlighedsstudier af

konstruktionen af en sådan kanal, fremstillet af USA's regering og vedtaget af Kongressen for 118 år siden, i 1896, og med en detaljeret beskrivelse af de fordele, en sådan kanal ville medføre.

Ironien i dette gik ikke hen over hovedet på nogen. Kina er aktivt involveret i massive, jobskabende projekter i Centralamerika – Amerikas såkaldte 'baghave' – alt imens USA under Obama har hjulpet med at ødelægge dette område med sin politik for legalisering af narkotika, som kommer oven i årtiers økonomiske ødelæggelser pga. Det britiske Imperiums frihandelspolitik. I dag er en tredjedel af befolkningen i El Salvador blevet tvunget til at emigrere til USA i en desperat søgen efter midlerne til overlevelse, mens den officielle arbejdsløshed i nabolandet Honduras har passeret 60 %.

Den brede tilslutning til udvikling af infrastruktur understregedes ved det sidste af de mange historiske topmøder, der fandt sted i Brasilien i midten af juli måned; det møde, der fandt sted mellem statsoverhovederne og de særlige repræsentanter for Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater (CELAC), som mødtes med den kinesiske præsident Xi og statslederne fra UNASUR den 17. juli. Deres fællesdeklaration (se nedenfor) understregede

»den vigtige mulighed for gensidig udvikling«,

som eksisterer, og annoncerede

»etableringen af et bredt partnerskab, baseret på lighed, gensidig fordel og fælles udvikling mellem Kina og Latinamerika og Caribien«.

Den Nye Udviklingsbank

Der er ingen tvivl om, at den Nye Udviklingsbank (NDB) og Nødreservevalutafonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA)

er kimen til en hel ny, international finansarkitektur – skønt der forude venter et større politisk slagsmål for at gennemføre denne politik, over for de voldsomme indvendinger fra City of London og Wall Street, inklusive deres agenter i nogle af BRIKS-landene. Den Nye Udviklingsbanks stiftelsesdokument holder sig forsigtigt til ideen om, at NDB og CRA blot har til hensigt at »komplementere« eksisterende institutioner som IMF; men principperne, efter hvilke de er blevet grundlagt, er ikke blot i modstrid med IMF, men gensidigt udelukkende.

Det er markant, at NDB klart er gearret til at udlåne penge til reel udvikling, uden de forhadte betingelser om nedskæringer og grøn politik, som er forbundet med IMF og Verdensbanken. For eksempel indeholder den fælles erklæring mellem CELAC og Kina en radikal afvigelse fra IMF's og Verdensbankens betingelser, med opfordringen om at

»gøre god brug af nul-rente- eller lavrentelånene, som Kina har bevilget, i overensstemmelse med modtagerlandenes behov og prioriteringer ... Vi understreger vigtigheden af at bygge og modernisere infrastruktur.«

Argentinas præsident Fernández, som blev tildelt en hovedrolle (efter værten Rousseff) ved BRIKS/UNASUR-topmødet, kom med den klareste opfordring om en ny, finansiel verdensorden.

»Vi, mine Herrer, foreslår så en ny, finansiel verdensorden, en, som ikke blot er fair og rimelig, men uundværlig ... Hvad vi kræver af verden er præcist skabelsen af en ny, finansiel verdensorden, der vil gøre bæredygtig og global, økonomisk vækst mulig ... Således lyder appellen til alle nationer, at de skal arbejde sammen i dette virkelige korstog for en ny, global, politisk, økonomisk og finansiel organisation, som vil få positive sociale, politiske, økonomiske og kulturelle konsekvenser for vore nationer.«

Præsident Putin – der, ligesom Argentinas Fernández, ikke er

ukendt med at være målskive for økonomisk krigsførelse –, præsenterede et supplerende forslag:

»BRIKS-lande bør have et tættere samarbejde omkring råvaremarkederne. Vi har et enestående ressourcegrundlag: Vore nationer rummer 30-50 % af klodens reserver af diverse ressourcer. Derfor mener vi, at det er bydende nødvendigt at udvikle samarbejde inden for minering og forarbejdning og at organisere et center for uddannelse af eksperter inden for metalindustrierne i BRIKS-landene.«

En sådan enighed ville bryde Det britiske Imperiums kvælertag på verdens råvaremarkeder, og dets evne til at spekulere med nationers levevilkår og hele eksistens.

For at være anvendelig til disse formål, må NDB og CRA operere med en brandmur mod det kræftbefængte dollar-system. Det er bemærkelsesværdigt, at NDB er bemyndiget til i fremtiden både at modtage yderligere kapitalisering i anden møntfod end dollar, såvel som også til at udstede lån til BRIKS og andre nationer i en ikke-dollar møntfod.

Når tre, fire eller flere lande først er involveret i store projekter, som modtager sådanne ikke-dollar-lån, vil en ny møntfod de facto være blevet skabt, hvor faste vekselkurser mellem de nationale deltagere også vil følge. Alene dette skridt vil øjeblikkeligt frembringe en tilbagevenden til det Bretton Woods-system med faste (forudsigelige) vekselkurser, som eksisterede før 1971, og vil således med et pennestrøg udslette for billioner af dollars valuta-futures.

Men for at NDB kan være i stand til virkelig at gå i gang med opgaven om en global rekonstruktion, må USA fuldt ud indgå som partner i bankens kapitalisering og funktion som kernen i et globalt kreditsystem i traditionen efter Hamilton, af den art, som er specificeret i LaRouches Fire Love. Nutidens »dollar«, som ikke længere er USA's suveræne valuta, men snarere et overnationalt instrument til hasardspil under Det britiske

Imperiums kontrol, må også vende tilbage til sin korrekte rolle som den af Finansministeriet udstedte »greenback dollar.«

Kort sagt, det centrale, strategiske spørgsmål, som blev fremsat på BRIKS-topmødet i midten af juli, er: Hvornår vil USA skille sig af med præsident Obama og vende tilbage til det Amerikanske Systems politik, på hvilket det blev grundlagt, og som halvdelen af menneskeheden, anført af BRIKS, nu gennemfører?

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review, Vol. 41, No.30. 1. august 2014

Helga Zepp-LaRouche: Om Schillers digt »Nänie«, klassisk kultur og sjælens udødelighed

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskrise,

en politisk krise og en militær krise, men vi har i bund og grund en kulturkrise, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelighed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres indre kilde til deres egen skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

De fleste mennesker har ingen idé om, hvad klassisk vil sige. De tror, klassisk musik er Rolling Stones eller noget andet gammelt, og faktisk er den klassiske kunst, som den udvikledes i Tyskland i den Klassiske periode, og naturligvis også i andre lande, men den tyske Klassik repræsenterede faktisk den højeste standard af både musik og poesi, og havde den højeste standard af, hvad der hører til det.

Det klassiske digt, Nänie, som vi skal høre nu i en komposition af Brahms, er et fuldkomment digt. Det har alle de bestanddele, som Goethe, Schiller og nogle af de andre store digtere, som fastlagde universelle, æstetiske love, definerede. Det har en skøn, poetisk idé. Denne idé er gennemkomponeret, og det har en transformation til en højere idé, som man ikke kan udtrykke i et prosastykke, og der er ikke ét ord for meget, og det ville kræve, at jeg sagde endnu mere, men jeg lader det være godt med det.

Jeg vil gerne læse digtet Nänie først på tysk for Jer, og dernæst vil John Sigerson læse det på engelsk, og dernæst vil jeg komme med et par kommentarer om digtet, for de fleste mennesker har glemt, hvordan man 'åbner' digte. De læser noget, der er skrevet af Shakespeare eller andre digtere, Shelley; og de siger, at de ikke synes, det giver nogen mening, men de gør sig ikke den anstrengelse, ord for ord, linje for linje, strofe for strofe faktisk at erobre digtet, og på denne måde komme ind i, hvad det betyder; og når de gør det, vil man se, at det giver adgang til den mest blide, den mest lyriske del af sjælen.

Poesi er faktisk den absolut mest nødvendige måde at få adgang til kreativitet på, at den kendsgerning, at kunst er gået så meget tabt, har alt at gøre med den aktuelle krise, som vi befinder os i. Så jeg vil læse digtet »Nänie« for Jer:

Nänie

Auch das Schöne muß sterben! Das Menschen und Götter bezwinget,

Nicht die eherne Brust rührt es dem stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe den Schattenbeherrscher,

Und an der Schwelle noch, streng, rief er zurück sein Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite dem schönen Knaben die Wunde,

Die in den zierlichen Leib grausam der Eber geritzt.

Nicht errettet den göttlichen Held die unsterbliche Mutter,

Wann er am skäischen Tor fallend sein Schicksal erfüllt.

Aber sie steigt aus dem Meer mit allen Töchtern des Nereus,

Und die Klage hebt an um den verherrlichten Sohn.

Siehe! Da weinen die Götter, es weinen die Göttinnen alle,

Daß das Schöne vergeht, daß das Vollkommene stirbt.

Auch ein Klagelied zu sein im Mund der Geliebten ist herrlich;

Denn das Gemeine geht klanglos zum Orkus hinab.

Naenie på engelsk

Even the beautiful must perish! It vanquishes men and
Gods alike,

yet it moves not the steely breast of the Stygian
Zeus.

Only once did love make The Lord of Shadows relent,

But, still on the threshold, he sternly withdrew his
gift.

Aphrodite failed to stanch the beautiful boy's wound,

which the wild boar had gruesomely gashed in-to his
delicate body.

The divine hero could not be saved by his im-mortal
mother,

when, dying at the Scean gate, he fulfilled his fate.

And yet, she rises from the sea with all Nereus'
daughters,

and lifts her voice in lament over her glorified son.

Look! The Gods are weeping, all the Goddesses are
bemoaning

that the beautiful must pass away, that the perfect
must die.

Even to be a song of lament in the mouth of she, who
is loved, is glorious,

because the tawdry goes down to Orcus unsung.

(Translation: John Sigerson)

Nänie på dansk (blev naturligvis ikke læst op på konferencen)

End må det skønne dø! Hvad mennesker og guder
besejrer,

ej den stygiske Zeus' pansrede hjerte bevæger.

En gang kun kærlighed gjorde Skyggernes Hersker blød,

Og endnu på tærsklen, nådesløs, trak han tilbage sin
gave.

Ej kan Afrodite hele den skønne ynglings sår,

som i det sarte liv så grusomt ornen flåede,

Ej redde den guddommelige helt kan den udødelige
moder,

Da, døende ved den Skæiske port, han opfylder sin
skæbne.

Men af havet med alle Nereus' døtre hun stiger,

Og over den herliggjorte søn en klage opløfter.

Se! Da guderne græder, da græder alle gudinder,

at det skønne forgår, at det fuldkomne dør.

Men herligt en klagesang på de kares læber at være;

Thi ubesunget det tarvelige ned til Orcus går.

(Oversættelse: astj)

Lad os tage den første reference til græsk mytologi, som Schiller bruger, myten om Orfeus og Eurydike: Dette er en

meget smuk mytologisk fortælling, hvor Orfeus af guden Apollon fik evnen til en smuk sangstemme, og også til at spille så kraftfuldt på lut, at han ikke blot bevægede mennesker til tårer, men også træer og sten bevægedes. Han forelskede sig i Eurydike, som var en flodnymfe, og de giftede sig, men hun døde kort efter, og Orfeus var så fuldstændig fortvivlet, at hverken bøn eller sang eller noget som helst kunne få ham ud af sorgen, eller bringe hende tilbage.

Så han tog en beslutning, som intet andet menneske før havde taget. Han besluttede at tage ned i de dødes rige for at bringe hende tilbage, ind i Tartaros, og der taler han med Hades, Underverdens Hersker. Og han sang for ham om sin udødelige kærlighed og sin smerte, som var stærkere, end han kunne bære. Så han kaldte på Hades om mindede ham om, at han var blevet forelsket i sin hustru Persefone, som han havde røvet fra en eller anden udenlandsk by og dernæst ægtet. Og noget sådant var aldrig før sket, så alle Underverdens skygger, alle de mytologiske skikkelser, samlede om ham og lyttede til hans skønne sang. Og selv Eumeniderne, hævnens gudinder, var rørt til tårer af hans udtryk for skønhed og kærlighed. Selv den dystre Underverdens Hersker var rørt, og dernæst kalder hans hustru, Persefone, på Eurydikes skygge og siger til Orfeus, at deres store kærlighed har rørt dem, og at de vil opfylde hans bøn, og at hun kan følge ham, men kun på én betingelse: Han må ikke se sig tilbage, for ser han sig tilbage én gang, så har han mistet Eurydike for altid.

Så går Orfeus, og Eurydike følger ham naturligtvis, men eftersom hun er en skygge, kan han ikke høre hende. Så på et tidspunkt går der fuldstændig panik i ham, og han ser sig tilbage og ser, at hun virkelig er der. Og hun ser på ham et øjeblik, sorgfuld, meget ømt, og i samme øjeblik, hvor han vil omfavne hende, forsvinder hun i intetheden. Fuldstændig ude af sig selv kaster han sig i Styx, som er den flod, der adskiller Underverden fra den jordiske verden, og han græd i syv dage og syv nætter, men forgæves – Guderne forblev uberørte.

Se, Naenie er navnet for en klagesang, som var et meget almindeligt fænomen i græsk filosofi, i græsk mytologi; hver gang en stor, mytologisk skikkelse døde, var der en klagesang, en naenie, og denne naenie, denne klagesang, blev til en selvstændig kategori af poesi.

Digtet Nänie begynder tydeligvis med en meget følelsesmæssig erklæring, som giver mening for alle mennesker, for alle oplever det en eller flere gange i deres liv: Selv det skønne må dø. Hvor tit har vi ikke sagt, hvorfor dør det skønne? Det er en universel, menneskelig følelse, men Schiller taler imidlertid ikke om tabet af en person, han taler om tabet af skønhed, og han kommer med tre eksempler. Det første er eksemplet med Eurydike og Orfeus, som jeg nævnte, og som er kærlighedens skønhed. Det andet er myten om Afrodite, gudinde for skønhed, og hendes elsker, den smukke yngling Adonis, som såres af en vild orne og dør. Og det tredje refererer til Akilleus' død i Troja. I den græske mytologi var Akilleus søn af Thetis, der igen var datter af Nereus og hustru til Peleus.

Schiller kalder Akilleus den guddommelige helt, og hans skønhed er karakter, dyd og mod. Han kæmpede, men selv hans udødelige moder kunne ikke redde ham. Men så rejser hun, den udødelige moder, sig af havet med alle Nereus' døtre, og de synger naenien, klagesangen, over Akilleus. Og så sker der noget meget smukt; der er et skift i digtet. Det siger, se, alle guderne græder, og alle gudinderne begræder, at skønhed forsvinder, at det fuldkomne må dø.

Se, de tre eksempler, som Schiller giver os i dette digt, begynder alle sammen med et 'ej' i den tyske version; det går tabt i den engelske oversættelse, for der skal en poet til at oversætte et klassisk digt lige så smukt på et andet sprog; og jeg siger ikke, at John ikke er en poet, jeg siger bare, at han ikke havde tid nok (latter) til det, og ønskede, at folk skulle have adgang til en relativt vanskelig tekst; men på tysk er sætningerne 'nicht die eherne Brust', 'nicht stillt Aphrodite', 'nicht errettet den göttlichen Held' kunstneriske

greb, med hvilke man sikrer sig, at tilhørerne forstår, at det faktisk er det samme emne.

Så er der også i det tyske digt meget skønne former, som rytmerne, som er en sekvens af heksameter og pentameter, og på tysk har ordet 'Dichtung' (digtning) en helt speciel betydning; 'dicht' betyder 'tæt' eller 'intens', så 'Dichtung' betyder fortætning, så man fortætter prosaen på en sådan måde, at man kommer til et højere niveau.

Så i det første tilfælde, selv det skønne må dø, og alle guderne og gudinderne græder; det skønne er ikke død, for, og her er det, transformationen opstår, for **i klagesangen bliver det skønne udødeligt**. Så digtets emne er ikke tabet af skønhed, for skønheden er i klagesangen, i naenien, i poesien, for det gemene, det tarvelige, forsvinder ubesunget i Orcus.

Se, det, digtet her siger, er, at skønheden i kunst er udødelig. Selv, hvor døden ødelægger det skønne, kommer skønheden atter til syne i kunsten, og det er selvfølgelig også sandt for enhver, der i sit liv bidrager med noget til menneskeartens udødelighed og fremskridt. Se, Nikolaus fra Kues sagde, at sjælen er det sted, hvor al videnskab og al kunst skabes; at den skabte videnskab, den skabte kunst, er udødelig. Det betyder samtidig, at det er det absolutte bevis på, at sjælen er udødelig, for selvfølgelig er det, som skaber, af en højere orden end det skabte. Så når sjælen først skaber udødelige ting, er sjælen udødelig.

Se, skønhed i alt dette er ekstremt vigtigt, for i adskillige digte og skrifter taler Schiller om konflikten mellem begæret, nydelsen her og nu, sansernes nydelse, og så sjælens skønhed, som er forbundet med universelle principper og udødelighed. Og han stred, og gjorde denne strid kendt, at for at være en universel sjæl, for at være en filosofisk sjæl, for at være en skøn sjæl, for at være et geni, så må man løse denne konflikt, for din sjæl kræver en ting, og dine følelser siger noget andet; man kan ikke løse det, og hvis man blot adlyder

pligten, så ender man som Emmanuel Kant, man bliver til en af disse kantianske typer, som gør deres pligt, men er fuldstændig glædesløse.

Så dette løser Schiller ved at sige, at skønhed er det domæne, hvor konflikten mellem de sanselige glæder og de sjælelige glæder overvindes. For det er hævet over enhver tvivl, at skønhed hører til sansernes domæne, man kan føle det, man kan se det og nyde det med sine følelser, men det er også noget, der påvirker ens sjæl.

Og det er derfor det, som løser konflikten, og det har alt at gøre med behovet for civilisationens æstetiske opdragelse, og det har været Schiller Instituttets fuldstændige overbevisning, og en af årsagerne til dets grundlæggelse, at vi må opdrage menneskeheden æstetisk, for den barbarisme, som vi ser i verden i dag, er simpelt hen en total mangel på denne form for æstetiske opdragelse.

Og derfor beder jeg Jer alle: Hjælp os med at udbrede klassisk kultur, for kun, hvis man elsker klassisk kultur, er mennesker virkeligt menneskelige.

(Ovenstående er en tale, Helga holdt på Schiller Instituttets 30-års Jubilæumskonference i New York, juni 2014)

**Helga Zepp-LaRouche:
I modsætning til Vesten**

opererer Kina ikke på basis af geopolitik

15. september 2014 – Alt imens mange i Vesten højlydt insisterer på de geopolitiske illusioner, der går ud på at 'hæmme' Kinas hastige, økonomiske vækst for at bevare det amerikanske og europæiske overherredømme, så bragte Helga Zepp-LaRouche, netop hjemvendt fra Asien, et helt andet perspektiv om Kina med tilbage:

»Den kinesiske nation er en kultur, som ikke er imperialistisk, og hvis interesse består i yderligere at udvikle menneskeheden, hvilket netop er konceptet bag idéen om Den nye Silkevej.«

»Senest siden Deng Xiaopings reformer med at anvende de korrekte, videnskabelige principper, har Kina virkeliggjort den største, økonomiske transformation, noget land har gennemført på denne planet. Og de befinder sig nu ved et punkt, hvor de siger: Vi vil transformere de andre, endnu uudviklede områder af Kina og hæve befolkningens levestandard, og frem for alt vil vi gøre denne udviklingsmodel tilgængelig for alle i form af Den nye Silkevej, i traditionen efter Den gamle Silkevej. Dette er et åbent koncept.

Alle inviteres til at deltage og bidrage. Det er udtrykkeligt inkluderende og ikke rettet mod de angivelige, geopolitiske interesser hos andre nationer eller grupper af nationer.«

»Det er en meget vigtig forskel. Det er ikke geopolitik, men et dynamisk koncept om den menneskelige arts opadgående udvikling. Og jeg vil opfordre alle vore seere, som ikke tror mig, til at sende mig deres spørgsmål. Jeg er mere end villig til at gå ind i en dialog med jer, for det er af

afgørende betydning for Tyskland, at vi forstår dette.«

I sit BüSo-webcast den 11. september blev Helga Zepp-LaRouche spurgt om det alternativ til vestlig politik, som er i færd med at udvikle sig omkring BRIKS. I sit svar kom hun også ind på sine indtryk af sit besøg i Kina i slutningen af august og begyndelsen af september måned.

Ikke alene fortsætter Kina med at gøre spektakulære fremskridt med opbygning af infrastruktur over hele landet – i et tempo, som er uhørt i Europa i dag, understregede hun – men regeringen tilstræber samtidig at sikre, at befolkningen forbliver bevidst om sin lange og rige kulturelle arv, såsom Den store Mur og Silkevejen. Hun fik selv et indtryk af dette under den ekskursion for at »fastlægge de faktiske omstændigheder« omkring Den gamle Silkevej, som hun og andre deltog i, i det vestlige Kina.

Hendes to uger lange besøg var pakket med møder og konferencer, men hun ønskede at opregne summen af sine oplevelser.

»Dette er af stor betydning: Vi må sikre, at den tyske befolkning og andre i Europa og Amerika får en korrekt forståelse af, hvad det er, der foregår i Kina med Silkevejen og Kinas rumfartspolitik.«

Det, som man generelt hører fra tænketanke i Vesten, sagde Zepp-Larouche, er, at Kina bare vil udvide sin indflydelse, og fremme sin imperialistiske ekspansion. »Intet kunne være mere forkert«, var hendes kommentar. Men disse vesterlændinge bedømmer Kinas økonomiske politik og rumfartspolitik ved at projicere på Kina, hvad de selv gør, når de forfølger geopolitiske interesser, ligesom EU gør det og ønsker at ekspandere EU mere endnu. Både den tidligere EU-udenrigspolitiske repræsentant Solana og formand for EU-kommissionen Barroso har sagt, at der ikke er nogen grænse for EU's ekspansion.

»EU er en neo-imperialistisk enhed, som forfølger geopolitiske interesser og anser dem for at være i åbenlys modstrid med andre landes angivelige geopolitiske interesser, såsom USA, Rusland, Kina og BRIKS-gruppen. Og det er det, der er galt.«

Men det, der motiverer kinesisk politik, og det, som er blevet BRIKS' og et omkring dette voksende antal landes ledestjerne, fortsatte Zepp-LaRouche,

»er ikke geopolitik. Folk i Vesten kan ikke engang forestille sig, at der er lande, som ikke opererer på basis af neo-liberalisme, monetarisme, positivisme og geopolitik, og hvis sæt af aksiomer måske ikke er identiske med, med er meget lig de tanker og principper, som Gottfried Leibniz[1] fremkom med ved slutningen af det 17. og begyndelsen af det 18. århundrede – dvs., et ægte udviklingsperspektiv for menneskehedens universelle historie, som er helt sammenlignelig med Den amerikanske Revolutions historie eller med John Quincy Adams[2], en af USA's første præsidenter, som sagde: Vi behøver en alliance af suveræne republikker, som tilsammen deltager i menneskehedens mål til alles gensidige fordel.

»Det er eftertrykkeligt, hvad Kina gør i dag.«

Det er der mange mennesker, der muligvis ikke forstår, eller tror på, sagde Zepp-LaRouche. Men hun kan forsikre dem om, at Kina i øjeblikket opererer på baggrund af 5.000 års kinesisk historie, mere end noget andet land. Det manifesterer sig, f.eks., i den rolle, som Konfucianisme stadig spiller i Kinas identitet i dag, og også i andre »dejlige ting«, såsom kinesisk cuisine, som er verdensberømt.

KINESISK MEDIEDÆKNING OG INTERVIEWS MED HELGA:

»Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing-konference

om Ny Silkevej«

Helga Zepp-LaRouche Interview with China Radio international
'People in the Know'

In second CCTV Interview, Zepp-LaRouche Outlines Silk Road as
21st Century Peace Order

»Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør
ørkenen frugtbar«

[1] Læs: Lyndon LaRouche, sep. 2014 (srtikel fra 1997):

»Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi«

[2] Læs: Hovedartikel: Lær af historien:

»John Quincy Adams om den amerikanske republiks mission og
dens forhold til Rusland«